

Коштуница признао да су му смењивање Павковића наложили Американци.

- Одлуком петооктобарског државног врха, и посебно председника СРЈ Војислава Коштунице и његових саветника (26. 12. 2001.), а на препоруку (по налозима) НАТО стручњака, гашењем армија и преласком на тзв. корпусни систем, сломљена је кичма Војске, обесмишљена одбрана земље и уграђен својеврсни саморазарајући механизам за оно што ће уследити од 2003. године и надаље
- Финални резултат „реорганизације“ Војске током 2001. и с почетка 2002. године био је: за око тридесет хиљада људи умањено је бројно стање мирнодопске (од 105 на 77 хиљада) и за скоро двеста хиљада слабија ратна војска (са 445 на око 250 хиљада бораца)
- Војском Југославије (и системом одбране у целини) тога доба, поред домаћих државника, интензивно су се (и заједничким снагама) бавили важни инострани фактори
- Тешко их је све побројати, посебно што ће се од 2003. године прогресивно „умножавати“, међутим, нека имена, за тај први и преломни период, заслужују посебну пажњу: Ентони МОНКТОН, незванични резидент британског „Secret Intelligence Servica“ у Београду („официр за везу“ како су га јавно крстили шефови тадашње БИА и МУП-а, али тек онда када се вратио у В. Британију), затим Дејвид БЛЕК и Џон Дејвид НЕЈБОР из америчких служби, амбасадор САД Вилијем МОНТГОМЕРИ, његов помоћник, господин Берт БРАУН, Питер Фејт, у то време специјални изасланик генералног секретара НАТО Џорџа Робертсона за регион, као и Шон Саливен, још „специјалнији“ представник који је формирао (не)званични „Биро НАТО-а у СР Југославији“
- Можда је најважније име човека који је ведрио и облачио не само иза завесе, већ и јавно по медијима: Џејмс Лајон, високи службеник CIA, шеф надалеко познате и чувене „Међународне кризне групе“ (МКГ), формално НВО, којој је увек и унапред, по правилу, био познат сценарио догађања у СР Југославији, Србији, на КосМету и даље широм Балкана

„Из Кабинета председника Републике тражено је да Војска Југославије са свог сајта на Интернету склони антиамеричке текстове и ставове.

Чинило се да је највећи проблем нове власти Закон о амнестији, будући да су многи њени припадници избегли одбрану свог народа и државе током агресије НАТО алијансе у пролеће 1999. године.“

(из књиге „Гушење истине“, проф. др Светозара Радишића, пуковника)

ЈЕДАН од основних циљева НАТО савеза на војно-безбедносном плану у постпетооктобарској СР Југославији био је, не само драстично смањити бројно стање људства Војске и посебно тешку борбену технику у свим видовима и родовима, већ је кроз тзв. реорганизовање дестабилизovati и учинити дисфункционалном за неки будући евентуални одбрамбени отпор.

Поред наведеног, план је био да се војни врх изманипулише и стави у функцију изазивања озбиљне кризе у земљи, у правцу стварања тзв. контролисаног или организованог хаоса.

Да видимо коначни епилог у 2001. и 2002. години и резултате наведених процеса кроз опис неколико ударних догађаја. Тако је једино могуће стећи стварну слику о ономе што се дешавало а што је до данас вешто сакривено од шире јавности. Ти примери се могу посматрати као својеврсни лакмус, као матрица по којој су се одвијали бројни други процеси. Јер, немогуће би било описати све оно што је представљало праву и дуготрајну ноћну мору – од блаћења

Војске, преко скраћења служења војног рока, затим увођења цивилног служења, амнестије за оне који су избегли војну обавезу, до праве медијске и сваке друге харанге, где су бројни уредници и новинари медијских гласила имали улогу ударне песнице наших дојучерашњих противника. Тако је и дан данас, част изузецима.

Уосталом, без припреме терена у периоду када је „врховно командовање“ било у надлежности господина Војислава Коштунице, велико је питање да ли би нам се на онакав начин и тако ефикасно догодили и оверили удружени подухват разбијања Војске чувени министри одбрана: Борис Тадић, Првослав Давинић, Зоран Станковић, Драган Шутановац. Све након тога скоро да није вредно пажње, зато што већ подуже о нама нескривено и пуним капацитетом брину НАТО партнери.

1. Реорганизација Војске - гашење армија, најважнијих стратегијских групација и укидање српске војничке традиције.

Генерал-пуковник Небојша Павковић је на конференцији за новинаре 24. јуна 2002. године (којој је посвећен и трећи део овог серијала) обелоданио и следеће:

„Уследила је Одлука да се крене на реорганизацију војске и да се прелазак са армијског на корпусни систем заврши за два месеца. Циљ је био да се укину армије, посебно Трећа армија, јер је представљала кост у грлу и Томићу и Булатовићу, вероватно и Коштуници и осталима.

Нико из оперативног дела Генералштаба није учествовао у томе. Злоупотребљен је Врховни савет одбране. Остали чланови нису усвајали пројекат реорганизације. То је био идејни пројекат. Ми смо требали на основу те одлуке да направимо пројекат, да га образложимо пред ВСО у проширеном саставу, да он буде усвојен на Врховном савету, да направимо динамички план и да се онда иде у реализацију.

Покушали смо да укажемо да у ситуацији кад смо требали да иновирамо војну доктрину, крећемо у реорганизацију за коју немамо пара на основу одлуке уског броја људи – Коштуница, Булатовић, и не знам кога још. Два месеца за укидање армија је одлука Булатовића, он је то мени више пута говорио..“

Како је реализација наведеног пројекта изгледала и текла у пракси, најбоље одсликава један специфичан догађај чији сам непосредни сведок. У мору сличних, скоро свакодневних, који су се одвијали великом брзином и турбо снагом.

Негде почетком јула 2001. године, када је увелико кренуо наведени удар (сећамо се из првог дела овог серијала чувеног састанка са врхом НАТО-а у Моровићу и усвојених закључака), генерал-потпуковник Владимир Лазаревић, командант 3. Армије је, у пратњи команданта Приштинског корпуса, генерал-мајора Младена Ћирковића, на основу одобрења начелника Генералштаба, примљен од стране председника државе у Палати Федерације, како би покушао да га убеди да је наметнута реорганизација Војске погубан процес са несагледивим последицама, имајући у виду политичко-безбедносне прилике у земљи и окружењу и посебно проблем КосМета.

Било је то вансеријско, темељно и право командантско реферисање (мањим делом сам учествовао у припреми реферата, а затим дуго чувао примерак намењен начелнику ГШ), којим је детаљно описана ситуација на терену, стање борбене готовости у саставима 3. Армије, текући проблеми и друга важна питања.

Генерал Лазаревић је, након тог дела, изнео сјајне предлоге и пројекцију како реорганизовати

Војску (било је јасно да политичка врхушка неће одустати), али тако да састави стратегијско-оперативног нивоа преживе, како би се основне полуге система одбране сачувале уз мање редукције бројног стања људства, борбене и остале технике, као и пратећих садржаја.

На крају реферисања, знајући да је главна кост у грлу Запада ратни кадар војске, да исти мора бити елиминисан, Лазаревић је искрено понудио председнику Коштуници (парафразирам генералове речи по сећању) „да га смени са дужности, да посмењује и остале ратне команданте, али да не дира армије и остале саставе, а са њима и славну српску одбрамбену традицију коју су стварале генерације и генерације“.

По повратку са наведеног састанка у Кабинет начелника ГШ, генерал Лазаревић је до детаља пренео како се одвијала наведена двочасовна сесија – очи у очи са председником и његовим „саветником за безбедност“ (то му је била званична дужност), господином Радетом Булатовићем.

Господин Коштуница је пажљиво слушао излагање, „конструктивно“ климао главом, правио гримасе и тикове којима је недвосмислено указивао да се слаже са излагањем Лазаревића, а након тога и са наступом команданта Приштинског корпуса.

Када је завршено реферисање и изношење предлога реорганизације, председник је у свом стилу изговорио у 15-так минута завршно слово, али тек онда када му је Раде Булатовић додао унапред припремљени документ на једном папиру А4 формата у виду подсетника.

Куртоазно величајући присутне команданте, истакао је (парафразирам по сећању оно што сам слушао од генерала Лазаревића у реалном времену) да је реорганизација неминовност, да су се времена променила, да морамо пратити светске трендове, прилагодити се савременим процесима, регионалним и осталим иницијативама, на првом месту *NATO* програму „Партнерство за мир“, уз наглашавање флоскула о модернизацији, опремању и унапређењу мање и ефикасније војске.

У преводу – хладнокрвно је и без трунке разумевања игнорисао, а затим и одбацио предлоге и иницијативе пред присутним, за послове одбране и војске тотално некомпетентним (нестручним и неискусним) саветником, који дословно није изговорио ни једну реч током састанка. А и зашто би. Његов задатак је био да припреми и дода наведени „подсетник“.

Да ли је тај папир припреман у Кабинету председника? Имамо одличне основе да закључимо да није, као и да претпоставимо одакле је доиста пристигао. Уосталом, године које су следиле говоре више од било којих речи и папира.

Епилог такозване реорганизације Војске, која је изведена по замисли и налозима *NATO* стратега, био је брзопотезно и без усвајања нове Стратегије одбране и Војне доктрине (након чега би морао да се мења и Закон о одбрани), укидање легендарних стратегијских групација – Прве, Друге и Треће армије, као и стратегијских команди – састава: РВ и ПВО и Ратне морнарице.

Значи, укупан еквивалент пет армија са свим својим значајним капацитетима, снагама, борбеним и осталим средствима и инфраструктуром, као и стогодишњом традицијом и славним тековинама. Укључујући и ону, можда најважнију (уколико на тренутак занемаримо недостижно војевање у Првом светском рату) – супротстављање агресији из 1999. године. Бољег и научнијег доказа за претходно изнесу претпоставку није могло бити.

Не само да су угашене команде армија, већ су нестале и бројне, самосталне и остале армијске јединице: артиљеријске, ПВО и инжењеријске бригаде, пукови везе, разни специјалистички

центри, извиђачко-диверзантски батаљони (одреди), војнополицијске јединице, батаљони за електронско извиђање и противелектронска дејства, јединице АБХО, позадинске базе, али и бројне ратне јединице ранга бригада, пукова и војнотериторијалних одреда.

Такође су нестали и снажни, стручни и ускоспецијалистички, видовски и родовски као и остали органи конципирани према шест елемената „борбене готовости“, који карактеришу сваку озбиљну војску (а тога данас нема): (1) командовање, (2) оспособљеност, (3) организација и мобилизација, (4) безбедносно обезбеђење, (5) позадинско обезбеђење и (6) морал.

Зашто су биле важне армије – њихове команде и штабови и непосредно потчињени састави?

Зато што се радило о „малим генералштабовима“ и истовремено снажним борбеним саставима по дубини, преко којих је била обезбеђена покривеност целокупне територије земље и успешна одбрана, захваљујући многим факторима, од којих је територијални и оперативни развој врло бројних, како мирнодопских, тако и ратних јединица и борбених састава, био на првом месту.

Армије су биле потпуно самосталне стратегијске целине које су савршено одговарале нашој одбрамбеној концепцији, односно стратегији, организоване и формацијски подешене да у врло дугом периоду извршавају све задатке, како у миру, тако и у рату, осамостаљено, у најтежим могућим условима. Чак и у случају потпуног прекида свих веза са Врховном командом.

Располагале су значајним људским потенцијалом, логистичким и свим осталим ресурсима, мирнодопским и ратним резервама МТС, имале су надлежности и самосталност: у обуци, у организацијско-формацијским променама, мобилизацији, попуни јединица, у доношењу одлука, бројне надлежности на територији према цивилним органима и установама, затим у доношењу и измени борбених и осталих планова, директива и много тога другог.

Рецимо, команданти армија су располагали овлашћењима да, у посебним условима предвиђеним законом како у миру тако и у рату, наређују отварање државне границе у својој зони одговорности.

Армије су имале врло прецизне зоне одговорности у склопу тзв. територијалне (војишне) поделе земље (ратишта) и биле су дужне да обезбеде, на бази свакодневних, периодичних, годишњих и дугорочних процена, апсолутну заштиту сваког педља земље. Реализовале су наведене задатке како у миру тако и у рату (непосредној ратној опасности), адекватним мерама и поставком одбране према селектованим географским правцима, затим, према утврђеним стратешким (оперативним) тзв. гредама, природним и осталим објектима, издвојеним подручјима, десантним просторијама, рејонима и зонама. Све у складу са три основна принципа (постулата, правила): (1) циљ, снаге и начин ангажовања могућег агресора, (2) стање и достигнути ниво борбене готовости властитих снага и (3) значај додељене територије (неба, акваторије), објеката и свих могућих ресурса који се бране.

Наведене стратегијске групације су такве планове и задатке могле беспрекорно да извршавају зато што су имале тзв. довољност снага и средстава распоређених у властитој команди, на територији и посебно у корпусима, дивизијама и самосталним бригадама, пуковима, одредима и осталим, напред наведеним саставима, који су им били потчињени.

Основна вредност армија, како копнених тако и у друга два вида војске, налазила се у организацији самих команди: штабови са оперативним и деловима за обуку, родовским и обавештајним органима, затим организацијско-мобилизацијски, безбедносни, позадински и органи за морал, све то постављено у одељења, одсеке и самосталне целине. Био је то изванредан и бројчано изузетно јак стручни потенцијал свих нивоа (генерали, официри,

подофицири, цивилна лица, војници) који је, поред редовних задатака и обавеза, представљао и својеврсну резерву за замену људства и испомоћ потчињеним командама и саставима у случају губитака с једне, а са друге стране појачано, тзв. интервентно, појединачно или тимско ангажовање на процењеним или наметнутим тежиштима, како у миру, тако и (посебно) у рату.

Одлуком петооктобарског државног врха, и посебно председника СРЈ и његових саветника (26. 12. 2001.), а на препоруку (по налозима) НАТО стручњака, гашењем армија и преласком на тзв. корпусни систем, сломљена је кичма Војске, обесмишљена одбрана земље и уграђен својеврсни саморазарајући механизам за оно што ће уследити од 2003. године и надаље.

Како је у пракси изгледала нова организација која је ступила на снагу 01. марта 2002. године?

Ево једног симболичног примера који најбоље одсликава како се изазива плански, циљани и организовани хаос: начелник Генералштаба (Штаба Врховне команде) био је принуђен да сваког јутра телефоном прима извештаје о стању у јединицама, уместо од пет команданата армија као раније, то је сада било десет команданата корпуса (оперативни састави који су преживели први „реформски“ удар), затим од тројице начелника видовских сектора који су према новој организационој шеми добили импровизоване командне улоге (за корпусе и остале видовске и родовске самосталне јединице), па онда од команданата састава који су Генералштабу били на непосредној вези, и у коначном – од осталих помоћника у самом Генералштабу, такође начелника сектора (организациско-мобилизацијски, безбедносни, логистички, за морал и др.)

Небројено пута сам се налазио у прилици да присуствујем том својеврсном мучењу и исцрпљивању челног човека Војске, зато што се радило о вишесатним телефонским разговорима у којима су потчињени команданти и помоћници, хтели-не хтели, морали да подносе детаљне извештаје о стању у својим саставима. Њих око двадесет.

У све то не рачунам обавезе начелника ГШ у другом смеру: реферисање председнику државе, затим извештавање министра одбране, комуникација са разним институцијама Савезне владе као и републичких влада и бројних других државних органа и организација.

Да није било трагично, заиста би било смешно.

Потпуна парализа система на делу и компликована командна и свеукупна поставка, која није омогућавала ни у миру (о евентуалном рату нема сврхе писати) да систем функционише онако како је то било протеклих преко стотину година.

Једноставно, Генералштаб је био принуђен да преузме велику већину обавеза и задатака од команди угашених армија, а корпуси (и остали састави) нису били оспособљени у организацијском и формацијском (људском) потенцијалу, нити у ресурсима опскрбљени да замене најважнији стратегијски ниво у организацији и функционисању Војске и система одбране у целини, и да успешно извршавају новододељене задатке.

Да ли је државном врху на челу са председником (са све саветницима) било јасно шта чине и у којој мери ће ослабити систем и унети вишеструки организациони и сваки други хаос, посебно на пољу борбеног морала?

Наравно, све им је предочавано у небројено наврата. Упозоравани су да такви потези са собом носе озбиљне последице и неповратно угрожавају одбрану и безбедност земље

Упозорени су да нестаје једна сјајна и славна традиција и да се потиरे све оно што је мукотрпно стварано преко 150 година, у шта су били уграђени животи стотине хиљада

изгинулих предака.

Како су реаговали у коначном? Онако како су поступали и са захтевима Запада према налозима Хашког суда, када су, у годинама које ће следити, испоручивани хероји одбране Српства. Државници и генерали, осуђени су на веће затворске казне него Хитлерови нацисти на Нирнбершком процесу.

Реаговали су тачно онако како им је налагано према прецизном плану дојучерашњих агресора.

Финални резултат „реорганизације“ Војске током 2001. и с почетка 2002. године:

- за око тридесет хиљада људи умањено бројно стање мирнодопске (од 105 на 77 хиљада) и за скоро двеста хиљада слабија ратна војска (са 445 на око 250 хиљада бораца).

- дезангажовано је на десетине тенкова, оклопних транспортера, на стотине артиљеријских и ракетних оруђа, бројни борбени и остали системи, електронска, радио, релејна, техничка, логистичка, разноврсна инжињеријска, АБХО и друга средства.

- финансијски трошкови смањења Војске енормни и неплански у износу од неколико милијарди тадашњих динара и никада до краја нису израчунати.

Ипак, из визуре НАТО-а можда и најважнији резултат у том тренутку је био: у календарској 2002. години избрисана су додатна 32 генерала. Колико се сећам, осим једног (Стаменко Николић, начелник Сектора за ОМП) – сви остали нису имали услове за пензионисање и највећи део њих се налазио у пуној животној и професионалној снази. Нова и тешка неправда. Прави злочин.

Међутим, ако се то упореди са „сечом“ из 2001. године када су очишћена 42 генерала, мора се признати да је та, 2002. година, била нешто „повољнија“ и мање „продуктивна“.

У вези са масовном елиминацијом генерала, Павковић је изнео: *„када се ради о кадровалу у Војсци, ништа се није могло урадити да то није одобрио Раде Булатовић... ја за њега знам. Они су одлучивали о судбини официра и генерала...“* и тиме решио све енегеме.

2. Дестабилизовање и дезорганизовање војне службе безбедности као браника Војске

а) случај органа безбедности Приштинског корпуса 2001/02. године

Небојша Павковић је, потенцирајући овај случај као један од важнијих у процесу дестабиловања и разбијања Војске, саопштио:

„Кулминација настаје са органима безбедности Приштинског корпуса. Генерал Томић имао је задатак да разбије Војску Југославије и да се обрачуна са ратним командантима, пре свега командантом Треће армије, генералом Владимиром Лазаревићем, са мном и ратним командантима који су били на Косову.“

Изреченом ваља додати појашњење – Аца Томић је био пример класичне злоупотребе и вешто манипулисања од стране „мајстора“ из сенке, Радета Булатовића (али и осталих саветника), који је користећи његову (Томићеву) наивност и друге особине, именованог довео у ситуацију да заиста својим потезима и деловањем индиректно разбија Војску. А да тога није био свестан, нити је такву намеру имао. Познајем га скоро 30 година и то могу одговорно да тврдим.

Затим је Павковић наставио:

„Покушава да заврбује органе безбедности Приштинског корпуса. То су проверени оперативци са високим искуством, екипа која је изнела терет 1998. и 1999. Уцењивани су да причају и критикују генерале Павковића, Лазаревића и остале команданте. Они су то одбили, а онда се праве сцене да наводно штампају летке који су усмерени против Коштунице. Врши се притисак на руководство штампарије у Чачку, чији ће људи касније дати другачију изјаву. У то се меша господин Раде Булатовић. Он има неограничена овлашћења председника, иако је саветник за безбедност, а не саветник за војску.“

Био је то вишемесечни, плански и координирани удар на Приштински корпус и то тако што су на тапет дошли припадници органа безбедности (а са њима и бројни припадници јединица војне полиције), предвођени пуковником Стеваном Ђуровићем, начелником Одсека безбедности. Сумануто и мимо сваке логике, у веома провидној режији, атаковање на прекаљени, вансеријски ратни и изнад свега професионални кадар службе, који се доказао не само у агресији, већ и током решавања терористичке оружане побуне тзв. ОВПБМ у периоду 2000/01. године.

Ево и епилога:

„Због таквог понашања, 50-так оперативаца Приштинског корпуса желе да напусте службу и траже хитну смену Томића. То раде и њихове колеге из војне полиције. Остављају беретке, не желе да раде. У интересу те јединице покушавамо да ситуацију разрешимо. Прихватамо објашњење начелника Управе безбедности, који без консултације са мном доноси одлуку и избацује двојицу оперативаца из службе. То аутоматски повлачи њихово померање са дужности. Опет настаје незадовољство међу тим органима.“

А ево и главног узрока који јасно указује у „ком грму је лежао зец“, односно под чијим окриљем је одиграна игра:

„Покушавамо да то решимо и бивамо блокирани од господина Коштунице, који забрањује да се спроведе законска истрага о томе шта се догодило у Приштинском корпусу. Председнику сам казао да нема разлога, ако генерал Томић располаже подацима и ако су ти људи криви, да се не спроведе увиђај, да се утврди њихова кривица и да се смире тензије у јединици. Добио сам наређење да то не може и да прекинем са тим. Ситуација у Приштинском корпусу ни данас није срећена.“

Био је то озбиљан (вероватно и пресудан) удар на ратни кадар и пре свега на његово јединство, стаменитост, непоколебљивост, борбени морал и, у коначном, на борбену готовост Приштинског корпуса и 3. Армије. Већ је истакнуто колики је био значај тих стратегијско-оперативних састава.

И, на крају, логична питања – да ли је било нормално и у складу са законима и правилима, на овакав начин командовати Војском? Ко ме је то било у интересу и ко је заиста стајао иза ове операције? Одговор – у реалном времену је било јасно да су инспиратори ове хајке субверзивни експерти НАТО, односно представници земаља чланица тог савеза акредитовани у престоници СР Југославије.

б) Случај Момчила Перишића, потпреседника Владе Републике Србије

Ово је, такође, био један од пресудних догађаја који ће битно пољуљати не само политичку сцену, већ значајно утицати на разваљивање како система војне безбедности, тако и Војске у целини. И то дословно.

Зашто?

Зато што се радило о школском примеру како се, с једне стране, изводи изванредна контраобавештајна акција - „оперативна обрада“, у односу на тако моћну службу као што је *CIA*, односно, у овом случају, најконкретније, ДИА (Војна обавештајна служба), а са друге стране (није никада званично доказано, али све претпоставке и искуствене процене на то указују), тзв. двострука игра, односно својеврсна „џокер“ операција или још приближније - „*hang out*“ операција, из репертоара тзв. асиметричног ратовања, односно специјалних акција.

Ако бисмо напред наведене фразе превели на српски језик, најприближније одређење би било „бацање и жртвовање мамаца“ (одавно је познато да западне службе овај метод често користе) ради остварења важнијих циљева, затим заваривање противника и скретање пажње, одвлачење од тежишта деловања и стварање услова за реализацију главног плана, како би се један такав случај искористио као директан повод за дестабилизацију политичке власти и земље у целини.

Ако се присетимо догађаја из тог периода на политичком небу СРЈ и Србије, мозаик се може сложити до краја. Циљ је од стране западних сила постигнут: свађе политичких такмаца, покушаји рушења владе, скупштинских већина, перманентна криза и потреси, потпуна нестабилност земље, једном речју организовани хаос, у коме се не зна ко, шта (и за кога) ради и чије интересе спроводи.

Посебан циљ, свакако у врху најважнијих, био је - „доказати“ свеколикој јавности и убедити је, да су службе безбедности, нарочито војна (па тако и Војска као таква), „отргнути“ из система, да „не постоји“ цивилна и демократска контрола, да је потребно исте „реформисати“ и деконструисати „заоставштину 90-тих“.

Мало ко се базирао на дотадашњу законску регулативу и прописе којима је све било прецизирано. Толико, да је било немогуће да се систем служби отргне сам од себе. Требало је једноставно расправљати о појединачној одговорности оних који су извршили злоупотребе, кршили законе и прописе.

У случају Перишић радило се о неколицини лица, почев од председника СРЈ, преко његових саветника, до генерала Томића, који су без икакве потребе изазвали проблем и то на периферним питањима - опструкција начелника Генералштаба у завршној фази рада на случају. Значи, противзаконито елиминисање онога који је једини одговоран за реализацију. И „баражна ватра“ је кренула ка систему. Сви могући љубитељи „демократије“ су захтевали стављање служби под режим тзв. цивилне контроле. А то је у пракси значило - разбити контраобавештајну заштиту и Војске и државе.

Ко су у овом случају били „мамци“ у „*hang out*“ операцији? Момчило Перишић и Џон Нејбор, као експоненти једне и друге стране. Дакле, да би се дошло до „мат позиције“ морали су у току „шаховске партије“ да се жртвују „ловци и топови“.

С тим у вези ваља нагласити оно што српској јавности није познато - случај Перишић није почео 2001. године, већ много раније, још 1996/97, и то на истом пољу. Уколико се присетимо његове смене са дужности начелника Генералштаба у касну јесен 1998. године, ствари постају јасније.

Следеће, „оперативна обрада“ која је у вези са тим вођена, није покренута 2001. године према Перишићу, увелико цивилу и потпредседнику Владе (што би свакако било незаконито), већ се у фокусу пажње органа безбедности налазио потпуковник Миодраг Секулић из Кабинета начелника Генералштаба, који је у континуитету, плански и организовано, одавао обимне и војне али и државне тајне (документа, снимљени материјали и друго).

Начелник Генералштаба ВЈ је тада (као и деценијама уназад) имао законска овлашћења да руководи војном службом безбедности (која му је била потчињена као и у свакој иоле нормалној војсци света због елемента б/г „безбедност“) и одобравао планове рада на случајевима и тзв. „комбиновану примену метода рада и средстава органа безбедности“ – оперативне акције, оперативне обраде, издвојени случајеви у превентивном раду и слично, али искључиво у односу на припаднике Војске.

Ево шта је о случају изјавио Павковић на конференцији за новинаре 24. јуна 2002. године:

„Онда долази случај Перишић. Одао сам признање служби безбедности... Око тог случаја десила се максимална злоупотреба службе. Имам поуздане доказе и изјаве да су лично Раде Булатовић и генерал Томић наређивали оперативцима на „случају Перишић“ да мене не извештавају о току операције, по цену да ће им глава отићи. Максимално су крили акцију.“

Потврђујем као сведок и непосредни учесник, све наводе Небојше Павковића, у целини. О томе сам изворно био информисан одмах након реализације случаја од стране тадашњег начелника органа безбедности у Кабинету начелника ГШ, пуковника Станише Павловића. Лично ми је пренео да је учествовао у акцији пресецања обавештајне делатности (као онај који је био „носилац рада на оперативној обради“) у ад-хок Тиму који је предводио Аца Томић заједно са Радетом Булатовићем. Било му је забрањено више сати да се јавља начелнику Генералштаба, иако је он лично био задужен за његову и безбедност Кабинета НГШ. Свим члановима Тима су одузети мобилни телефони и онемогућено да комуницирају са било киме, све до завршетка акције.

У вези са тим Павковић је појаснио:

„Ја сам за акцију знао док се није дошло у фазу да се изврши пресецање непријатељске делатности. По Правилу службе ја сам требао да одобрим План и да будем свакодневно извештаван. То није урађено, акција је спроведена, случај се десило, истрага ће показати о чему се ту ради, али је прекршена субординација. Генерал Томић требало је да ме информише о томе.“

Управо због наведеног (због неизвештавања) је и избио проблем. Тврдим да је то било организовано и плански управо према налозима супротне стране. Кад су већ морали да жртвују пионе (а биће да је жртва од старта пројектована као део кризног сценарија), онда је епилог требао да буде такав да изазове напред наведене озбиљне и несагледиве последице по стабилност државе, по Војску и у односу на службе безбедности. Бољи повод се није могао наћи – лишавају се слободе дипломатски представник најмоћније силе света и потпреседник Владе Србије, која о томе није обавештена правовремено и на адекватан начин, а потпуно је скрајнут онај који сноси највећу одговорност – начелник Генералштаба ВЈ.

Аца Томић ће неколико година касније у интервју „Вечерњим новостима“ (30. мај 2004. године) и сам потврдити све оно што је Павковић износио, а што је произвело штету и довело до тога да се случај окрене натрашке – уместо да се деле признања о сјајно и високопрофесионално пресеченој шпијунској делатности, расправљало се о форми, сировости и неизвештавању оних који су морали сазнати пре него јавност, и то из медија. Ево дела интервјуа генерала Томића који то најбоље одсликава и потврђује напред наведену оцену:

„...Постоји одобрење за предузимање оперативних мера које је Павковић потписао. Знао је чак и детаље. Знао је и више него што је требало. Додуше, кад сам схватио да Павковића не треба информисати, преко прописаног, мало сам то био „прикочио“. Чак сам му говорио „од онога нема ништа“, и да нас је „неко провалио“. Све само зато да бих могао да одрадим посао

до краја и како ваља...

А ево и ко је покривао противзаконите радње и како се одвијао формално најмање битан сегмент „оперативне обраде“, који је проузроковао унижавање Војске у целини и непотребно компликовање потпуно јасне ситуације. У вези са тим Павковић је изнео:

„То сам указивао председнику Коштуници. Замерено ми је зашто нисам признао да сам знао за све што се догађало. Ја сам знао да се акција води, знао сам да је уплетен Перишић, известио о томе Коштуницу, он је требало да извести остале државне органе. Због чега то није урађено објашњење треба да дају Коштуница, Ацо Томић и Раде Булатовић.

Постоје докази да је, док је текла акција Перишић, у Управи безбедности са Томићем био Булатовић. То се покушава сакрити, али постоје очевици и докази. Од тада Ацо Томић као да није у Генералштабу... покренуо сам кривичну пријаву против Томића. Вероватно је то дошло до Коштунице и онда је уследио хитни захтев за моју смену.“

3. Командовање Војском од стране председника СР Југославије и његових саветника - примери

Било је веома занимљиво тих година службовати у врху Војске. Ми који смо се налазили у непосредној близини начелника Генералштаба и силом прилика били укључени у бројна дешавања, свега смо нагледали и чудом чудили. Било је ту свакаквих „бисера“, превише удараца, негативне енергије, предрасуда, али изнад свега намере да се систем баца на колена.

Нисам сигуран да ли ће бити претеривање, али морам изнети једну личну импресију – било нам је теже и мучније него у рату, у директној оружаном агресији НАТО-а на нашу земљу.

Тада смо знали против кога се боримо и шта бранимо. У миру, у периоду о коме пишем, једноставно, јурили смо „вештице“ и бранили се од подмуклих, ничим изазваних удараца који су имали за циљ – дезавуисати све оно што је стварано више од век ипо.

У вези са тим, неколико примера према сведочењу смењеног начелника Генералштаба, изванредно одсликавају атмосферу у којој је Војска функционисала:

„Такве ствари и немогућност председника Коштунице да било који проблем у Војсци Југославије реши су га дистанцирали од Војске. Није обилазио ниједну јединицу, није се појављивао нигде. Командовао је војском преко начелника Војног кабинета издавањем ставова. Када треба нешто да нареди, начелник Војног кабинета напише „став је председника, тај и тај“, а не да председник изда наређење.“

Или још оригиналније и убедљивије:

„Дозволио је, а ми смо били против тога, да на састанку где се образлагала основна замисао за употребу војске, пошто смо прешли на корпусну организацију, присуствује Раде Булатовић и да слуша податке који су означени као државна тајна... Више пута сам на то указивао. Нисмо могли да пробијемо штит око председника. Контакт са њим био је онемогућен... Све што сам отворено указивао председнику вратило се као бумеранг. „

А онда је у том делу ванредне конференције уследио „шлаг на тарту“:

„Ово што је данас председник урадио је незаконито. Незаконито јер је најпре покушао да ме смени. Да би ме сменио требао је да има аргументе. Један од аргумената, наводно је тај што то тражи Запад. Када одлука није донета на ВСО, онда је направио указ о

пензионисању, позвао ме и саопштио да је рок да предам дужност сутра. Постоји законски рок у коме треба предати дужност. Рекао сам му да је то незаконито и да нећу прихватити.

„Када ме је сменио на овакав начин сигурно су постојали неки дубоки интереси. Због чега се одлучио да то тако уради, који су то интереси, видећемо.“

Уколико ме сећање не vara након толико година, Павковић је смењен на 7. седници ВСО од почетка те године. Негде након 6. седнице, када је било евидентно шта смера председник (не само око смене, већ и на осталим пољима), у помоћ Војсци је притекао **блаженопочивши патријарх Павле, лично**. Остало ми је урезано у памћење када је нама неколицини присутних једне јунске ноћи, Павковић пренео да **Коштуница није прихватио чак ни молбе патријарха**. Стојим иза ових речи под пуном одговорношћу. Као што није прихватио савете (и убеђивања) неколицине врских **српских интелектуалаца**, са којима је био у врло блиским пријатељским односима деценијама уназад.

„Председник Коштуница је данас на дневни ред ставио кадровске промене у ВЈ, а није тражио од Генералштаба да припреми материјал за ту тачку дневног реда. Када сам поставио то питање, речено је – имамо ми све податке. Значи, подаци о војсци добијају се са неке друге стране. Ја сам због тога био љут и жестоко сам реаговао на седници ВСО.“

Одлично се сећам доласка Павковића по завршетку седнице ВСО на којој је противзаконито смењен. Дочекао сам га у Кабинету НГШ и тада ми је врло детаљно пренео ток исте, износећи да је председник Коштуница приликом образлагања потеза који је самостално и неочекивано повукао, члановима највишег државног тела потенцирао да му је **„наложено од стране Американаца“** да то мора да уради. Такав став их је буквално изиритирао, толико, да нису желели да чују за смену, због чега се нису сагласили нити донели одлуку.

Толико о легалности, правди, патриотизму, борби за Српство, уз пословичну необавештеност.

И на крају, мало о конструктивној „сујети“ и планском таласању од стране председника државе, што је максимално експлоатисано од свих битних фактора. Поготову од оних из НАТО:

„Тачно, приближио сам се премијеру Србије, и председнику Републике Црне Горе. Коштуници сам рекао да сам ја начелник Генералштаба, а не његов начелник. Ми из војске смо уз легално изабране органе власти. Због чега ја не бих могао да сарађујем са Ћинђићем и Владом Србије када они највише издвајају за финансирање Војске? Та прича да сам се приближио Ћинђићу, то је био покушај свих тих који су то пласирали да мене и војску увуку у политичке игре.“

Због чега је председник државе морао да изводи бројне вратоломије и да тако удара на Војску?

Одговор се налази у одлукама тадашње Савезне владе. Прво, одлука од 25. априла 2002. године када је усвојена Информација о приступању програму „Партнерство за мир“ у вези са чим је, у саопштењу, истакнуто:

„Влада је задужила савезно Министарство иностраних послова и савезно Министарство одбране, као надлежне ресоре, да координирају процедуру приступања СРЈ програму ПЗМ. Министар спољних послова, Горан Свилановић, упутио је 29. априла писмо генералном секретару НАТО, лорду Робертсону. У писму га је обавестио о одлуци коју је Савезна влада СРЈ донела о томе да започне процедуру за приступање ПЗМ, што је он поздравио.“

Након тога, када су значајно прочишћени редови Војске од ратних кадрова, чије је мало финале била смена и пензионисање Небојше Павковића и тако отклоњена последња права

препрека, Влада СРЈ 22. августа те исте године усваја Информацију о успостављању Интересорне групе за координацију припремних активности за приступање СР Југославије програму „Партнерство за мир“, у коју су ушли представници надлежних савезних министарстава и органа Србије и Црне Горе.

„Група је имала обавезу да изврши све неопходне припреме за приступање наведеном програму, као и да сарађује са експертима НАТО чији је задатак био да процене спремност СРЈ за то да постане пуноправни члан овог Програма“.

Дословно баш тако – са експертима НАТО-а.

Уместо закључка

Војском Југославије (и системом одбране у целини) тога доба, поред домаћих државника, интензивно су се (и заједничким снагама) бавили важни инострани фактори. Било су врло бројни и заинтересовани за процес „рационализације и реорганизације“ оружане силе, трудећи се да „помажу“ нашој младој „демократији“. Толико да су скоро дневно били присутни и обитавали по разноразним државним и осталим кабинетима нудећи услуге и делећи савете.

Тешко их је све побројати, посебно што ће се од 2003. године прогресивно „умножавати“, међутим, нека имена, за тај први и преломни период, заслужују посебну пажњу:

- господин Ентони Монктон, незванични резидент британског „**Secret Intelligence Service**“ – а у Београду („официр за везу“ како су га јавно крстили шефови тадашње БИА и МУП-а, али тек онда када се вратио у В. Британију), затим господин Дејвид Блек и господин Џон Дејвид Нејбор из америчких служби, амбасадор САД њ.е. Вилијем Монтгомери, његов помоћник, господин Берг Браун;

- господин Питер Фејт, у то време специјални изасланик генералног секретара НАТО Џорџа Робертсона за регион, као и господин Шон Саливен, још „специјалнији“ представник који је формирао (не)званични „Биро НАТО-а у СР Југославији“, што је вешто било скривано и што је непознато српској јавности до данас;

- и можда и најважније име, човек који је ведро и облачио не само иза завесе, већ и јавно по медијима, господин Џејмс Лајон, високи службеник *CIA*, шеф надалеко познате и чувене „Међународне кризне групе“ (МКГ), формално НВО, којој је увек и унапред, по правилу, био познат сценарио догађања у СР Југославији, Србији, на КосМету и даље широм Балкана.

Да ли зато што су баш они кројили и филигрански водили компликовани кризни сценарио?

Не заборавимо, у вези са тим, пројекат-стратегију под називом „Изазивање и управљање кризама“ (правила америчког Пентагона: ФЦ 100-20 и ФМ 100-5). Зар нисмо од петог октобра у перманентној, вишеструкој кризи која је последњих година попримила катаклизмичне размере?

Они су нам тај појам и усадили у свакодневицу, са њим смо се саживели, а у војним школама и на бројним научним институтима се то градиво, веровали или не, изучава, али не из контра угла како смо то деценијама радили, већ на америчкој платформи у целини.

Ако су негде квалитетно испробали и научно верификовали наведену стратегију, онда су то учинили управо над нама, на овим српским просторима и балканској ветрометини.

<http://infoport.co/reforma-i-modernizacija-vojske-pod-nato-okupacijom/>

<http://infoport.co/reforma-i-modernizacija-vojske-pod-nato-okupacijom2/>

<http://infoport.co/reforma-i-modernizacija-vojske-pod-nato-okupacijom-3/>

<http://infoport.co/reforma-i-modernizacija-vojske-pod-nato-okupacijom-4/>